

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GELİN'İN GADDAR HOCASI
PAI MEI

YILIN GİŞE REKORTMENİ FİLMİ
ŞİMDİ EVLERİNİZE GELİYOR!

ŞİMDİ **Blu-ray 3D**, **Disney Blu-ray** VE **Disney DVD** DE!

[illegible]

GUY RITCHIE'Yİ SEVER MİSİNİZ?

GUY RITCHIE NEREDEN ÇIKTI ŞİMDİ?" DEMİŞ OLABİLİRSİNİZ. YENİ FİLMİ "SHERLOCK HOLMES: A Game Of Shadows" yılbaşında vizyona girecek. İngiliz yönetmense gündeme magazinle düşmeyi başardı.

Geçtiğimiz günlerde, Ritchie'nin bir oğlu oldu. İşin ilginç bu hafta, 10 Eylül'de Guy Ritchie de 43 yaşına girecek. Kendisine hem "Allah analı babalı büyütsün" hem de "Nice yıllara" demek için bu sayfadan uygun yer olamazdı. Fakat başlıktaki soruyu sorarak ilerlemek daha doğru. Guy Ritchie'yi hâlâ seviyor muyuz?

Ritchie, her ne kadar furiyanın sonuna yetişse de 90'lar sinemasının tüm izlerini bünyesinde taşıyan bir sinemacı. Yani Scorsese'nin 90'lardaki filmlerinin, Quentin Tarantino'nun ve Paul Thomas Anderson'ın farkında olmadan çerçevesini çizdiği sinemanın bir parçası. Bol karakterli suç filmleri, zamanda sıçrayan, öykücükten öykücüğe atlayan hızlı senaryo kurgusuyla, dönemin ruhunu yakalayan bir yönetmendi Ritchie. İngiliz gangster sinemasının 70'lerden sonra kaybettiği itibarı da geri kazandırmıştı bir bakıma. "Ateşten Kalbe, Akıldan Dumana" (Lock, Stock And Two Smoking Barrels) anında bir hit olmuştu. Çoğu yarım akıllı, mafyacılığa özenen sakar karakterleriyle suç sinemasına geniş bir mizah da katıyordu.

Ardından parlayıp, büyük bütçeyle çektiği "Kapışma" (Snatch.) onun başyapıtı oldu. Brad Pitt gibi yıldızları da terkisine alabiliyordu artık. Öykü hem çok şiddetli hem gülünç hem de epey yoğun. Bir tutam elmas, birbirinden alakasız işler çeviren kâh uçağatçı kâh kalantör irili ufaklı suç dünyası adamlıklarını birbirine düşürüyor, seyircinin başını döndürüyordu.

İki filmle dünyalığını yapan Ritchie, arada Madonna'yla evlendi. Ne olduysa o zaman oldu. Guy Ritchie'nin kurşunu bir anda bitiverdi.

Madonna'nın güçlü personası Ritchie'yi adeta bir Yoko Ono misali ezip geçti mi bilinmez ama 2000'ler boyunca çektiği filmler hep birer fiyaskoydu. Karısını başrole koyduğu "Swept Away" berbat bir senaryonun, rezalet oyunculukların ve narsisizmin kucağında eriyip giden bir batık film. "Tabanca" (Revolver) ile eski gediklisi Jason Statham'a ve suç janrına dönmeye çalıştı Ritchie. Fakat kafa karıştırıcı senaryosuyla bu zor film Ritchie sinemasının ortalama izleyicisine fazla gelmişti.

Madonna'yla ilişkisi bitmeye yakın çektiği "RocknRolla: Bir Suç Hikayesi" (RocknRolla) eski günlere dönme sinyalleri veriyordu. Bu sefer "Ateşten Kalbe, Akıldan Dumana" çizgisini tutturmayı başarmış gibiydi. Fakat ya aradan geçen 10 yılda suç sineması algısının değişmesi ya da Ritchie'nin kendi başarısını tekrar etmeye çabalaması seyircinin filmde aradığı coşkuyu bulamamasına neden oldu. Velhasıl Guy Ritchie de pes etti.

Bazen yenilgiyi kabullenmek sanatçının önüne temiz bir defter açması için en uygun tavidir. Ritchie yeniden saygı kırıntıları uyandıran bir yönetmen olmayı böyle başardı biraz da. Yeni bir "Kapışma" çekmeye çalışmaktan vazgeçti. Önüne koyduğu beyaz sayfayı "Sherlock Holmes" ile doldurdu. Hem de ne doldurmak... Oyuncuların kimyası, senaryo, mizah dozu, aksiyon ve gerilim bir araya gelip yönetmeni ve eseri ayağa kaldırmayı başarmıştı. Bu film sayesinde hem yakın zaman önce 'yeniden doğmuş' Robert Downey Jr.'ın yükselişi devam etti hem de Guy Ritchie yeniden seyircinin gönlüne girmeyi başardı.

Onu tekrar 'eskisi gibi' sevmemiz zaman alacak. Hele bir yeni "Sherlock Holmes"ü görelim, bir sonraki projesi olan "Excalibur" uyarlaması John Boorman'ın şaheserinin eline su dökebilecek mi izleyelim, ondan sonra...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MÜJDE İŞİL, ERMAN ATA UNCU

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Saç; Bir Tutam Cennet (A Little Bit Of Heaven);
Kötü Öğretmen (Bad Teacher); Son Durak 5 (Final Destination 5).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

18 TRENDEKİ YABANCI

Birkaç gün önce yitirdiğimiz sinema aşığı
Doç. Dr. Vakur Kayador'a dair...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Hiç kavga dövüş sahnesine yer vermeden adalet arayışını
öyküleyen bir şaheser: Qui Ju'nun Öyküsü.

22 ÖLÜM KARARI

Bize öğretmenliğin kutsal bir meslek olduğu öğretildi. Gelin görün ki,
filmlerden çıkardığımız bu 11 öğretmenin kutsallıkla pek alakaları yok.

26 AİLE OYUNU

Beni Asla Bırakma (Never Let Me Go); Kama Sutra: Bir Aşk Hikayesi
(Kama Sutra: A Tale Of Love).

30 SAPIK

Filmekimi 10 Yaşında; Altın Koza'da Ödüllü Belgeseller; Streetart
Filmler; Altın Portakal'da Yarışma Filmleri; Margaret.

SAÇ

YÖNETMEN Tayfun Pirselimioğlu
OYUNCULAR Ayberk Pekcan,
 Nazan Kesal, Rıza Akın,
 Derya Durmaz
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 131 dk.
DAĞITIM Tiglon (Zuzi Film)

Tayfun Pirselimioğlu'nun
 "Saç" ile filmografisinin
 en olgun, en zengin ve
 en acıtırıcı yapıtına imza
 attığını söylemeliyiz.
 Yönetmen zoru tercih
 ediyor; seyirciyi hayatla,
 ölümle ve kendisiyle
 yüzleşmeye davet ediyor.

TAYFUN PİRSELİMOĞLU, HER DAİM FİLMLERİNİN İZLEYİCİDEN ÇABA TALEP eden yapımlar olduğunu söyler. Yani, 'anlamayanlar için ayrıntılı açıklama' ya da 'bu da fazla örtülü, kapalı kalsın' gibi bir durum asla yoktur onun sinemasında. Filmlerinin kahramanları ne kadar sıradan, dikkat çekmeyen tiplerse yönetmen tam tersine, onları izleyenlerden görsel algılarını alabildiğine açmalarını, entelektüel birikimlerini devreye sokmalarını ister.

"Rıza", "Pus" ve "Saç" üçlemesindeki diğer kritik nokta ise ölüm gerçeğiyle kurulan ilişkide gizlidir. "Ölümle bir meselem var" diyen Pirselimioğlu'nun filmleriyle kuracağınız ilişkide, bakış açınızın, ölümü, dolayısıyla yaşamı algılayış tarzınızla yönetmeninkinin paralellik taşıması hayati bir öneme sahiptir. Onun gibi düşünmeli, en azından onun baktığı açığa aşına ya da açtığı kapıdan içeri bakmaya gönüllü olmalısınız. Yani siz de adım adım ölüm gerçeğini hazmetmeli ve onun açtığı yoldan teslimiyetle gitmelisiniz. Yüzleşeceğiniz şey(ler) muhtemelen hiç hoşunuza gitmeyecek ama o korkudan sıyrıldıktan sonra kendi varlığınızın aslında basit bir yokluktan mütevellit olduğunu keşfedeceksiniz. İşin en ilginç tarafı ise yönetmenin bunu bir gözlemci stiliyle anlatabilmesidir. Sanki o da kahramanlarının trajedisine ortak olmak ve onları anlamak derdindedir. Kendisi karakterlerini izler; onlar da geçen giden hayatı... Ve yaşamı bir yerinden yakalamak isterler. Bunun için bir hamle yaptıklarında ise yolları hep cinayetle kesişir. Burada da devreye vicdan girer. Ancak yönetmen karakterlerinden daha fazla seyircinin vicdanını önemser gibidir. Zira tutuk, kararsız, donuk olarak resmettiği kahramanlarına, gösterilmeyen duyguları yükleyecek olan seyircidir. Burada da devreye yine o 'talep' meselesi girer.

Ölüm ve vicdan üçlemesinin son halkası olan "Saç", "Pus" kadar içine kapanık olmamakla birlikte "Rıza" kadar da dışa dönük (kimilerine göre kolay anlaşılır) değil. Ve diğer iki filmle kıyaslandığında bariz ve baskın bir kadın

hakimiyeti söz konusu öyküde. Başkahramanımız Tarlabası'nda peruk satan Hamdi (Ayberk Pekcan). Kanseri hastası olan Hamdi, günlerini camdan dışarı bakıp sarı peruklu bir fahişeyi izlemektedir. Günün birinde dükkanından içeri Meryem (Nazan Kesal) girer. Saçlarını satan bu kadına duyduğu ilgi ve takıntı Hamdi'yi karanlık bir yola sürükler. Meryem'i döven ve aldatan kocası Musa (Rıza Akın), Hamdi'nin bir numaralı hedefi haline gelmiştir artık. Kah femme fatale'e öyküden kah kadın cinsinin yaşama bağlılığına övgüye dönüşen Meryem karakteri, Hamdi ve Musa'nın egemenliğindeki erkek dünyasında sanki 'gölge savaşı' gibi ağırlığını koyar. Ancak bu durum Rıza Akın'ın canlandırdığı Musa karakterinin sıradışılığı ve korkutuculuğunu asla geri plana atmaz. Sırsanız, Türk sinema tarihinde böylesi 'arıza' kaç tiplere çıkar acaba? Her koşulda Musa, söyledikleri ve söylemedikleriyle, özellikle de görünüşüyle antolojilere geçecek bir karakterdir. Keza Musa'nın morgdaki sahneleri ve 'geri dönüş' anı da filmin unutulmazları arasında başı çeker; tüyleri diken diken edecek kadar korkutucu, bir o kadar da trajiktir. Zaten üçlemedeki hiçbir karakter özdeşleşme yaşanacak tipler değildir. Yönetmen bu mesafeyi hep korur ve kendi gözlemci sıfatını bir kez daha seyirciye yükler.

"Saç"ın "Rıza ve "Pus"tan başlıca farkı, üçlemede kara mizahın en fazla hissedildiği yapımlar olması... Pirselimioğlu'nun karakterin yüzüne ne kadar önem verdiği malumumuz. Sırf yüz hatlarında bile o mizahın ipuçlarını bulmak mümkün. Rıza Akın'dan Nurcan Ülger'e, Mehmet Avcı'dan Ayberk Pekcan'a, beyazperdeye taşıdığı 'yüzler' tam anlamıyla karikatür çizirinin elinden çıkmış gibi... "Saç"ta Nazan Kesal, görünüşü olarak belki daha 'ortalama' sayılabilir ama sıradışı atmosfere ayak uydurma konusunda oyuncunun çok çaba sarfettiği ve bunun ödülünü de aldığı ortada. Ölmek üzere olan bir perukçunun Brezilya hayalleri kurması kadar trajikomik bir detay, "Saç"taki mizahı, üçlemenin diğer filmlerinden öne çıkarıyor. Yeniden Rıza Akın'a dönersek,

Ölüm ve vicdan
üçlemesinin son
halkası olan "Saç",
"Pus" kadar içine
kapanık olmamakla
birlikte "Rıza" kadar da
dışa dönük bir
film değil.

oyuncunun "Rıza" da katilken "Saç" ta maktule dönüşmesi de filmin o gizli mizahının önemli bir göstergesi.

Tayfun Pirselimioğlu'nun "Saç" ile filmografisinin en olgun, en zengin ve (seyirci açısından) en acııcı yapıtına imza attığını söylemeliyiz. Ölüm psikolojisini anlamlandırmaktan uzak dursanız da, hayatı izleyenlerden değil de bizatihi oyuncularından olsanız da yönetmenin gerçekleri bir yerinden alıp sizi acısına ortak ediyor. Pirselimioğlu hep zor olanı tercih ediyor; seyirciyi hayatla, ölümle ve kendisiyle yüzleşmeye davet ediyor. Yazının başında da altını çizdiğimiz gibi hazmı zor bir yolculuk bu. Hem dışarıdan bakarak hem karakterleriyle bir ortaklık yaşamadan hem de acıtacağını bile bile çıkılan bu seyahat ciddi bir sabır ve birikime ihtiyaç duyuyor. Sonuçta

varacağınız limanda size huzur ve mutluluk da vaat etmiyor yönetmen. Zira başladığı noktaya dönen Hamdi'yi (ve üçlemenin diğer başkahramanlarını da) iyi bir gelecek beklemediğini biliyoruz. Hayat da böyle bir şey değil mi zaten? Hepimiz öleceğimizi bilerek yaşıyoruz. Sonucu belli ama durakları hep farklı hayatlar...

Tayfun Pirselimioğlu'nun sinemasına uzak olanlara da tavsiyemiz şu olabilir: Filmelerini hazmederek izlemeli ve her deneyimde yönetmenin o zengin dünyasına ortak olmanın ayrıcalığını yaşamalıdır. [\[1\]](#)

👍 Tüm oyuncular çok başarılı ama Rıza Akın için söylenecek tek söz 'harikulade' olduğu...

👍 Filmin süresi denebilir ama içine girdiğinizde süre hissiyatınızın kaybolacağını da belirtmek gerek.

Adana Büyükşehir Belediyesi

Adana Metropolitan City Municipality

18[★]

ULUSLARARASI ADANA

ALTIN KOZA

FİLM FESTİVALİ 17 - 25 EYLÜL 2011 ADANA

18TH INTERNATIONAL GOLDEN BOLL FILM FESTIVAL 17 - 25 SEPTEMBER 2011 ADANA TURKEY

TURKISH AIRLINES

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

ANA MEDYA SPONSORU

İLETİŞİM SPONSORU

İHLAS HABER AJANSI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR TUTAM CENNET

ÖLÜMCÜL BİR HASTALIĞA YAKALANDIĞINI ÖĞRENE HAYAT DOLU GENÇ KADININ öyküsü deyince, aslında "Sürpriz bunun neresinde" diye sorulsa yeridir. Bu haftanın yerli filmi, Tayfun Pirselimioğlu yönetimindeki "Saç" ile çıkış noktaları benziyor gibi görünse de, elbette "Bir Tutam Cennet" onun derinliğinden yoksun. Denebilecek en olumlu şey, son derece hüznü bir hikayeyi olabildiğince komedi unsuru katarak anlatması.

Önce Marley'i (Kate Hudson) tanıyoruz; arkadaşlarıyla gayet güzel eğlenen, işinde yorgunluktan baygın düşene kadar çalışan, erkeklerle de hiçbir ilişkisini derinleştirmeyen bir kadın. Yani, şikayet edeceği şeyler olsa bile, hayatını istediği gibi yaşamayı başarmış biri. Derken kötü haber geliyor ve Marley'in dengesini bozuyor. Aslında, başta onu da gayet sakince karşılamayı becerse de, ailesiyle, arkadaşlarıyla işler biraz karmaşılaşıyor. Dahası, doktoruyla duygusal bir ilişkiye doğru gitmeye başlayınca, artık yeni hayatı, hastalık öncesinden tamamen farklı bir hal alıyor.

Bütün bunların sosu da, filmin adındaki ilahi göndermenin pek sık anılması. Genç kadın bir test sırasında bayıldıığında rüyasında Tanrıyı görüyor ve ona dilediği dilekler bir bir gerçekleşiyor.

Böyle anlatınca, insan, olduğundan daha acıklı bir film olduğu izlenimine kapılabilir. Oysa, belki son dakikaları ve aralardaki hüznü krizlerini dışta tutarsak, film genel olarak bol esprili bir komedi olarak ilerliyor.

Filme adını veren sahne, kısa adam Peter Dinklage'ın canlandırdığı erkek escort Vinnie'nin Marley'i neşelendirmek amacıyla tutulmasıyla başlıyor. Marley'in ihtiyacı olan şey, seksten çok kendisini anlayacak ve rahatlatmak biriyle konuşmak ve Vinnie, asıl işindeki becerisini bilmesek de, şaşırtıcı bir şekilde bu işte çok iyi. İşte "Bir Tutam Cennet", onun lakabı ve o adı hak etmek için elinden geleni yaptığı kısımlar, kolay kolay akıldan çıkacak cinsten değil.

İçinde komedi var, doğru. Ama kimse karşımızda iyi bir komedi filmi var da diyemez.

Aslında hastalıkla beraber giderek ciddileşen, hayatın gerçekleriyle yüzleşen, ailesiyle, arkadaşlarıyla sorunlarını çözen, salya sümük aşık olan Marley, her şeyden kaçan eski Marley'in onda biri kadar eğlenceli değil. Bu yüzden, genç kadının uçarıklarına dayanan filmin komedi unsuru da, dramatik temasının antitezi gibi.

O dramının en büyük kusuru da, bu kadının nedensiz huysuzlukları. Aynı nedensizlik bazen güldürebiliyorsa da, sonuna kadar öyle gitmiyor. Nedensiz sakinlik, cool'luk, ıssız kadınlık ve kendiyle barışıklığı, bir süre sonra o kadar da güzel bir şey değilmiş gibi görmemiz isteniyor. Hele de mevzu biraz ilerledikten sonra tedaviyi reddetmesi, tam tüy diyor. Bir de o çok tanıdık klişe künye zaten yeterince yorucu: Mesleği, uçuk reklamcı. Sorunu baba. Takıntısı ilişkiler...

Şu "en büyük korkusu büyük bir aşk yaşayarak kendini birine açmak ve bir ilişkinin sorumluluğunu almak" (basın bülteninden) meselesi, kısaca ıssız kadın olma hali, bir kez daha karşımızda. Tabii yine aynı mesajla; kendini aşka bırak. Ne çok film, aslında ilişkiden kaçmanın ne kadar anlamsız olduğunu o kadına ve bu arada biz seyirciye gösterip, bir aşk yaşamının büyüünü seyirciye yeniden kabul ettirmeye çalışmayı kendine iş ediniyor. Bu filmde, çaba, olabilecek en acınası bağlama saplanıyor; ölümler birilerine tutunmanın övgüsü.

Kate Hudson'un trajikomik performansı, filmin kendisiyle karşılaştırıldığında epey iyi. Gael García Bernal, kimi izleyici için geçerli olan ölçütünü, bu filmde kendi eliyle korumayı seçmiş: Oyuncululuğuyla değil, yakışıklılığıyla ortada. Bu hafta ilginç bir şekilde iki filmde birden karşımıza çıkan Lucy Punch (ayrıca "Kötü Öğretmen"de Cameron Diaz'ın rakibi rolünde) sempatikliğiyle dikkat çekiyor. Kathy Bates ve Whoopi Goldberg de bonus kabilinden.

Sadece ağlamak değil, gülmek de isteyen seyirciye ikisinden de bolca sunabilme yeteneğine sahip bir film.

'Sürprizini açık etmeyelim' deyince insan filmin bir sürprizi var sanabilir. Oysa tam tersi, her şey pek klişe.

ORIJİNAL ADI A Little Bit Of Heaven

YÖNETMEN Nicole Kassell

OYUNCULAR Kate Hudson,

Gael García Bernal, Peter Dinklage,

Lucy Punch, Kathy Bates,

Whoopi Goldberg, Treat Williams,

Rosemarie DeWitt

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM UIP (D Productions)

Sürpriz gelişmeleri ele vermeden yazmanın mümkün olmayacağı bir film "Bir Tutam Cennet". Bu uyarı, filmi anlatmaya başlamanın ilk adımı olsun.

cry when the hole in the tree is filled
it and Jem's parents
steam"?
Maudie?
details which de
people of Maycomb the Radley

KÖTÜ ÖĞRETMEN

CAMERON DIAZ, NE KADAR İYİ BİR OYUNCU OLSA DA BU İYİLİĞİN TESLİM EDİLMESİNİ pek kafaya takmayacak türdeki yıldızlardan sanki. En azından, kariyerinin verdiği izlenim bu yönde... 'Ciddi lige' çıkmak için kendini tanınmaz hallere getirdiği rollere pek itibar etmiyor örneğin. "Maske"yle modellikten sinemaya adım attığında radarımıza giren Diaz, o günden bu yana bir tek "John Malkovich Olmak"ta 'afet' halinden farklı bir görünümle karşımıza çıktı. Onda da "bakın ben bu halimle de iyi bir oyuncuyum, tek özelliğim güzelliğim değil" havalarından uzak, filmin şakasına katılan eğlencede bir performans sergiledi.

Diaz'ın, ciddi olmaya kafasını takmadan, yaptığı işten keyif almaya odaklı tavrı bu hafta gösterime giren yeni filmi "Kötü Öğretmen" in de temelinde. Hatta sadece film değil, karakterin de hamurunda Diaz'ın bu tutumundan izler var.

Aslında filmin kısacık ismi, hikayenin de özeti gibi. 'Bir kötü öğretmen var', filmin ana izleği bu. Başlı başına bir tür olan öğretmen filmlerindeki idealist hocaların tam tersi bir kişilik, Diaz'ın canlandığı Elizabeth Halsey. Öğrencilerinin birinin bile ismini bilmeyecek kadar ilgisiz, her derste sınıfa film seyrettirip kendisi de çekmecesine sakladığı içkileri içiyor, otundan okul bahçesinde feragat etmiyor, tek derdi para ve hayattaki tek gayesi göğüslerine silikon taktırdıktan sonra zengin bir koca bulmak vs.

Film bu minvalde ilerlerken Diaz'ın 'aşırı' hareketleri kadar onun zıttı niteliğindeki 'duyarlı', 'sağlık' takıntılı, ortalama ABD'li hayat tarzını da, idealist öğretmen filmlerinin klişelerini de komedinin malzemesi yapıyor. Ve neyse ki komedisine malzeme yaptığı hiçbir şey boşa gitmiyor, film odağına aldığı karakterlerle, durumlarla dalgasını geçmeyi layığıyla başarıyor.

"Kötü Öğretmen" gibi mizahını kalın çizgilerle çizen komedilerde, izleyiciyi o dünyaya inandırmanın, karakterleri, onlara gülebilecekleri kadar önemsemesini sağlamanın zorluğu düşünülünce bu başarı daha da takdir edilesi. Özellikle yeni bir "Ah Mary Vah Mary" ya da "40

Yıllık Bekar" çıkartmaya teşebbüs edip de meselenin özünü kaçırarak tuvalet mizahına saplanıp kalan filmlerle dolu kısır komedi ortamı düşünülünce "Kötü Öğretmen" hoş bir sürpriz sunabilir izleyiciye. Malum, küfre gülünebilmesi için küfrü edenin de nasıl komedi oynanacağını bilincinde olması, karakterlerin içinde bulunduğu 'leş' durumların gerçekten gülünç olması, dalga geçilenin de bir miktar şefkatten nasiplenmesi gerekiyor. İzleyicisini aşırılığıyla sarsıp kabalığı gülünç hale getirmek iddiasındaki filmlerin ıskalamaması gereken noktalardan bazıları bunlar. Ve bu yönetmen ile senarist kadar oyuncuların da sırtına yüklenen bir sorumluluk.

"Kötü Öğretmen" i benzer komedilerin ortalamasının üzerine çıkaran da, oyuncu kadrosunun bu yükü taşıyabilmesi ve yönetmen Jake Kasdan'ın da elinin altındaki bu yeteneğin bilincinde olması. Cameron Diaz'ın hangi tondan olursa olsun (ister bir melek, ister 'acılı' ve ne yapacağını bilmez bir anne, isterse de dans delisi bir 'bimbo' ajan) her role doğallık katıp kendisinin kılma konusundaki yeteneği zaten malum. Öğrencisine verdiği en 'duyarlı' öğüt "Lise hayatın cehennem gibi olacak, asıl parlama şansın üniversitede" olan öğretmen de bir istisna değil. Diaz, yine işin eğlencesine vardığını sergileyen bir performansla bu acımasız, ulaşılması güç karakterden sevimli bir kişilik ortaya çıkartıyor. Elizabeth'in hard rock'la, hafif uyuşturucularla, dibine kadar alkolle kurulu 'karanlık' dünyasının karşısında, "Eat Pray Love"dan, çiçekli pantolonlardan, romantik şiirlerden mürekkep 'aydınlık' dünyanın temsilcilerini oynayan oyuncular da Diaz kadar iyiler. Justin Timberlake ve rakibe rolündeki Lucy Punch, "Saturday Night Live"ı hatırlatan abartılı ama dengeli oyunculuklarıyla, Jason Segel da 'punch-line'ları dillendirmedeki ustalığıyla mizahı besliyorlar.

'Gangsta's Paradise' sahnesi son dönemde ABD komedilerinde gördüğümüz en eğlenceli referanslardan.

Keşke öğrenciler de daha fazla işlenerek, filmin ilgi çekici karakterleri arasına katılabilseydi!

ORIJİNAL ADI Bad Teacher
YÖNETMEN Jake Kasdan
OYUNCULAR Cameron Diaz, Justin Timberlake, Jason Segel, Lucy Punch, Phyllis Smith, John Michael Higgins
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Tuvalet mizahına saplanıp kalan filmlerle dolu kısır komedi ortamı düşünülünce, "Kötü Öğretmen" hoş bir sürpriz sunabilir izleyiciye.

SON DURAK 5

TANIDIĞIMIZ BİRİNİN ÖLÜMÜ KARŞISINDA TARİFSİZ ACI DUYARIZ DA, UZAKLARDA BİR çatışmada ölen gençler çoğumuz için 'sayı'dan ibarettir. Üç kişi öldü, beş kişi yaralandı gibi haberleri belli bir kayıtsızlıkla dinleriz. Filmlerdeki ölümlere tepkimiz de aşağı yukarı böyledir. Söz gelimi "Aşk Hikayesi"nde (Love Story) Jennifer'in zamansız ölümüne en az Oliver kadar üzüldüğümüzü de, "Testere" (Saw) yahut "Son Durak" gibi filmlerdeki ölümler bizi üzmez. Hatta bu filmleri, karakterlerin birbirinden farklı öldürülme şekillerini görmek amacıyla oturur izleriz. Bu yüzden "Aşk Hikayesi"ndeki iki karakter bize uzun uzadıya tanıtılmıştır, ölümüne daha çok üzülelim ve gözyaşı dökelim diye... Korku filmlerindeki insanları ise yüzeysel olarak tanırız. Ne iş yaptıklarını öğrendikten sonra, ya saçma sapan karanlık yerlere girdiklerinde ya da sevişirken öldürülmelerini beklemeye başlarız. "Son Durak" serisinde de durum bu...

2000 yılından beri devam eden serinin en yeni bölümü, bir kez daha gençlerin Azrail'le köşe kapmaca oynamalarını perdeye taşıyor. İlk filmde uçak kazasından kurtulanların daha sonra sırayla ve akla hayale gelmedik biçimlerde Azrail tarafından öldürülmelerine tanık olmuştuk. İkinci filmde otobandaki zincirleme kaza, üçüncüde lunaparktaki rollercoaster kazası, dördüncüde ise araba yarışı pistindeki kazadan kurtulan gençlerin ölümden kaçma çabalarını izledik. Bu sefer büyük bir köprü'nün halatlarının koparak çökmesini ve yine kurtulabilen gençlerin sonradan ölmelerini görüyoruz. Serinin hiç tartışmasız en başarılı devam filmi olan "Son Durak 5", öncelikle karakterlerin daha gerçekçi ve inandırıcı oluşuyla dikkat çekiyor. Girişteki kaza sahnesine gelmeden evvel, onları kafi miktarda tanıyoruz. Köprü'nün çöküşü ise gerçek bir CGI zirvesi. Uzun ve detaylı tutulmuş sahnede kamera açılarından ölüm efektlerine kadar her şey kusursuz işliyor. Kazayı önceden görüp kurtulan gençlerin sonradan Azrail'le tanışmaları ve ölüm şekilleri de, önceki üç devam filminin yapaylığından, aceleyle getirilmişliğinden uzak. Ölüme sebep olacak

eşyalar harekete geçtikçe, 'şimdi bir şey olacak' diye düşündükçe senaristler heyecanı daha da artıracak numaralara başvurmuşlar.

Kan, şiddet ve dehşet görmeye dayanamayan seyirci için elbette hazmı kolay bir film değil "Son Durak 5"... Gerçi "Testere"deki gibi uzatıldıkça uzatılan 'parçalama', 'yaralama', 'kesip biçme' sahneleri yok bu filmde. Daha ziyade beklenmedik anlarda, ummadık nesneler aracılığıyla gelen ani ölümler söz konusu. Ve her biri, en az ilk filmdeki kadar yaratıcı, şaşırtıcı...

Bu bölümün getirdiği açılımlardan biri de, Azrail tarafından kovalanan gencin, bir başkasını öldürdüğü takdirde sırasını savması... Yani dünyadaki 'canlı' dengesinin korunması için güya bir 'can'ın mutlaka alınması gerekiyor. İzlerken filmin bu mantığını aklınızda tutarsanız, final sahnesi daha bir anlam kazanıyor. Üstelik öyle bir final ki, kendimizi ilk filmde düşen uçakta buluyoruz. Böylelikle "Son Durak 5", tüm hikayenin en başına dönüyor. İlk film 2000'de çekildiğine göre, bu bölümün 1990'larda geçtiğini anlıyoruz. Yalnız meraklılarının 'film hatası' olarak görebileceği iki çelişki söz konusu. Bunlardan ilki, filmdeki jimnastikçi kızın çalıştığı salonda 1994 yılı afişlerinin asılı olması. Filmin sonunda 2000 yılına nasıl geldiğimizi, 6 yıllık zaman sıçramasının nasıl olduğunu çözmek zor açıkçası. İkinci küçük hata ise, "Şeker Adamın Laneti"nden hatırlayacağınız, filmde Azrail gibi dolaşan Tony Todd'un söylediği bir cümle... Gençlere, bu ölümlerin kaçınılmaz olduğunu, daha önce de benzer olaylara tanık olduğunu söylediği anda, önceki 4 filmde yaşananları kastettiğini anlıyoruz. Ancak dediğimiz gibi bu film, ilk 4 filmin öncesinde geçiyor.

Bu küçük hataları görmezden gelirsek, 3D'nin özellikle ölüm anlarında başarılı kullanıldığı, final jeneriğiyle ilk 4 filme saygı duruşunda bulunan yapım, en az ilki kadar çarpıcı bir seyirlik.

Devam filmlerinin, hele ki 5'e kadar gelmiş filmlerin mutlaka kötü olmayabileceğini görmek güzel.

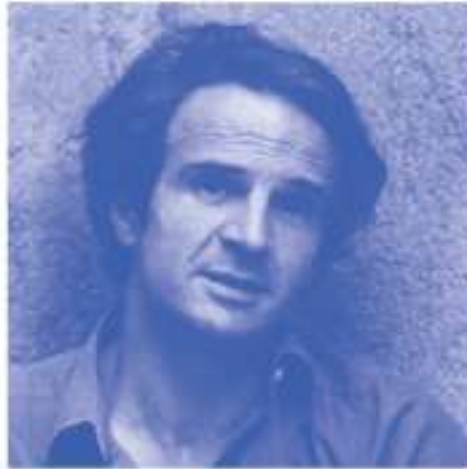
Göz ameliyatı sırasında lazer ışınıyla gelen ölüm sahnesine bakabilmek pek kolay değil.

ORJİNAL ADI Final Destination 5
YÖNETMEN Steven Quale
OYUNCULAR Nicholas D'Agosto, Emma Bell, Arlen Escarpeta, Miles Fisher, Tony Todd
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

İlk filminden bu yana yapılan devam bölümlerinin en iyisi diyebiliriz. 3D kullanımının da gayet başarılı olması ayrıca takdire şayan...

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

BİR TUTAM CENNET

KÖTÜ ÖĞRETMEN

SAÇ

SON DURAK 5

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVI UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
BİR TUTAM CENNET							★★★★	
KÖTÜ ÖĞRETMEN		★★					★★★★	
SAÇ		★★	★★			★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★
SON DURAK 5	★★	★★★★					★★★★	
AKILALMAZ		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★
ANNELER GÜNÜ		★★		★★★★			★★★★	
ARABALAR 2		★★				★★	★★★★	
BABAMIN PENGUENLERİ		★★					★★★★	
HAYVAN BAKICISI		★						
HER YERDE AŞK	★★					★★	★★	★★
İLK YENİLMEZ: KAPTAN AMERİKA	★	★★★★	★		★★	★★	★★★★★	★★
İMKANSIZIN ŞARKISI		★★★★	★★		★★★★	★★★★	★★★★★	
KOLOMBİYALI: İNTİKAM MELEĞİ		★★				★★	★★	
KRAL HENRY							★★★★★	
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ	★★★★	★★★★★	★★★★			★★★★	★★★★★	★★★★
NEDİMELER		★★			★★★★	★★	★★★★	
PATRONDAN KURTULMA SANATI		★★★★★	★★			★★	★★★★	★★★★
SAKLI RUH		★					★	
SUIKAST		★★★★	★★			★★★★★	★★★★★	★★★★
ŞİRİNLER	★★	★★★★			★★★★	★★	★★★★	★★
UZAYLILARIN ŞAFAĞI		★★★★				★★★★	★★★★	
VAMPİR CEHENNEMİ		★★★★				★★★★	★★★★★	
YERYÜZÜNDEKİ SON AŞK							★★★★★	
YEŞİL FENER		★★			★★★★	★★	★★★★	★★★★
BENİ ASLA BIRAKMA		★★★★				★★★★★	★★★★★	

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

KENDİ KALEMİNDEN VAKUR KAYADOR

Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Vakur Kayador, gerçek bir sinema insanı, yedinci sanat üzerine düşünen, kalem oynatan, ders veren bir aydıdı. 11 Ağustos'ta evinde geçirdiği kalp krizi sonucu aramızdan ayrıldı.

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ İLETİŞİM BİLİMLERİ FAKÜLTESİ ÖĞRETİM ÜYELERİNDEN, TANIDIĞIM EN SIKI ŞEKERSPOR TARAFTARI, FUTBOL ve sinema konusunda engin bilgiye sahip Doç. Dr. Vakur Kayador'un ölümünden günler sonra haberim oldu. 11 Ağustos'ta, Eskişehir'de yalnız yaşadığı evinde geçirdiği kalp krizi sonucu ayrılmış aramızdan. 1990'ların başında tanıştığım, daveti üzerine iki kez Eskişehir'e gidip sınıfında kürsüye çıkarak öğrencileriyle sohbet etme fırsatı bulduğum sevgili Vakur Kayador'un kaybı, bayram tatilinin en tatsız haberi idi benim için.

Vakur Kayador, gerçek bir sinema insanı, yedinci sanat üzerine düşünen, kalem oynatan, ders veren bir akademisyendi. 90'lı yıllarda Adam Sanat'ta, sonrasında Yeni İnsan Yeni Sinema'da yayımlanan sinema yazıları, örneğin Turgut Özatay için yazdığı enfes makale ya da "Matrix Bize -Fena Halde- Yalan Söylüyor" yazısı, 12 Eylül ve sinema incelemesi, Ömer Kavur ve Yavuz Turgul için kaleme aldıkları, sinema kültürümüze küçük ama ciddi birer katkıdır. Benim onu anlatmaya çalışmam uzun sürer, en iyisi sözü kendisine bırakmak. Aşağıda okuyacağınız "özgeçmiş", bana 31 Ocak 2011'de kendisi tarafından yollandı. SİYAD'a üyelik başvurusu yapmıştı Kayador, sonradan vazgeçti. "Vakur Kayador'un kaleminden Vakur Kayador'u çok az kısaltarak aynen yayımlıyorum:

"1953 yılında Ankara'da doğdu, çok sıkı bir Ankara sevdalısı, hatta fanatığıdır. 1974-1976 yıllarında TRT Ankara Televizyonunda seslendirme yaptı. 1976 yılında genel spikerlik sınavlarını kazanarak TRT Ankara Radyosunda spiker olarak çalışmaya başladı. 12 Eylül 1980 Darbesi sonrası, Cunta uzantıları tarafından 1981'de TRT Trabzon Radyosuna gönderildi. Burada bir yıla yakın bir süre çalıştıktan sonra üzerindeki baskılar nedeniyle istifa edip Ankara'ya döndü. Ankara Radyosunda

-başarılı olmasının ötesinde- iz bıraktığını düşünüyor ve bu yıllarda bir ömre yetecek kadar güzel anılar biriktirdiğine inanıyor. Kısa süreli Trabzon serüveninde bu kente ve bu kentin insanlarına aşkla bağlandığını kıvançla belirtiyor.

1981-1986 yıllarında Ankara'da reklam spikeri, seslendirmeci, televizyon belgesel metin yazarı olarak günlerini geçirdi. Özel nedenler dolayısıyla bu yıllarını hatırlamak bile istemiyor. Hayatla barışık olmayan her insan gibi, bu dönemde yaptığı işlerin hiçbiri bir şeye benzemedi.

1986 yılında Eskişehir Anadolu Üniversitesine -işçi kadrosuyla- radyo programcısı ve spiker olarak geldi. Daha sonra burada kurudu kaldı. Bedeni ve varlığıyla bu sevimsiz bozkır kentinde yaşarken, beyni ve yüreğiyle Ankara ve İstanbul'da düzgün işler yapmaya çalıştı. 1988'de öğretim kadrosuna geçti, 1990-1999 yılları arasında İstanbul Marmara Üniversitesinde Radyo-Televizyon-Sinema Enstitüsünde yüksek lisans ve doktora yaptı. Bin bir güçle öğretim üyeliğine atandı, şu anda Eskişehir'de hocalığını sürdürüyor. Yalnızca öğrencileriyle iletişim kuruyor, onların çok yoğun sevgisiyle hayatı göğüslemeye çalışıyor.

Biraz nev'i şahsına münhasır bir adamdır, taşra ile ve taşralı ile çok ciddi sorunları olduğu için yaşadığı kentle bir türlü buluşamamıştır. Alçakgönüllülük bir yana, bu kente birkaç numara büyük geldiği, ya da kent çok aşağılarda kaldığı için, bu kent kendisine ağır bedeller ödetmiştir. Bir ayağını kestirip, ailesini parçaladıktan sonra artık kendisiyle uğraşmaktan vazgeçmiştir.

Yazmayı yaşamak, yaşamayı yazmak belleyenlerdendir. Ancak hayatla ve ortalama adamlarla uğraşmaktan -hayli- engellenmiştir. Şu anda dört (belki üç, birinden vazgeçebilir çünkü) kitabını yayına hazırlama uğraşındadır. Sonra da sinema uyarlamalarına ilişkin bir kitap yazmayı tasarlamaktadır.

Sinema yazılarını 2009 yılından bu yana Yeni İnsan Yeni Sinema dergisine yollamaktadır. Ancak -gerçekten- kaliteli olan bu dergi bir türlü istikrar kazanamadığı için sinema tarihi hakkındaki yazılarını burada değerlendirmeyi sürdürürken güncel sinema yazılarını bir başka yerde yayımlama hazırlığı içindedir. Sinema yazılarını önceki yıllarda Adam Sanat ve 25. Kare dergilerinde yayımlamıştır.

Radyo-Televizyon-Sinema alanında kariyer yapmasından daha önce kendisi tam bir sinema delisidir. Sinefil dedikleri türden bir adamdır yani. Ağzından biberon düştükten sonra büyülmüş sinema salonlarıyla tanışmış ve on yıl öncesine kadar hayatı o salonlarda yaşamıştır. Dört yıldır da Fakültede "Türk Sinemasında Edebiyat Uyarlamaları" dersi vermektedir. 12 Eylül'ü konu alan filmleri değerlendirdiği "O Günler" adlı kitap çalışmasını ve sinema yazılarından oluşan "Bitmeyen Sevdam Sinema" adlı kolajı yayına hazırlama çabası içindedir. Bunlardan sonra bir-iki yıl içinde -sağlığı ve ömrü izin verirse- Türk sinemasında edebiyat uyarlamaları üzerine bir kitap yazma niyetindedir.

Kendisini sosyalist, yurtsever ve -özellikle- şu dönemde cumhuriyetçi olarak tanımlamaktadır.

Öyle çok medeni olduğu söylenemez. Sosyal ilişkilerini, üretken olduğu alanlarda, yetkin insanlarla sürdürmekte, onun dışında, bütün kurallarını piyasanın belirlediği bu hayatla ve bu hayatın insanlarıyla gereksiz ilişki kurmamaktadır. Gündelik ilişkilerde boğulan bir tip değildir yani.

Yaklaşık iki buçuk yıl önce eşinden ayrılmıştır. Akli başına gelmediği için bu yıl içinde yeni bir evlilik hazırlığı içindedir. Çocukları çok sevdiği halde çocuk yapacak yürekliliği gösterememiştir."

Huzur içinde yatsın...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

QIU JU'NUN ÖYKÜSÜ

Hiç kavga dövüş sahnesine yer vermeden adalet arayışını öyküleyen, tek bir kızıl bayrak göstermeden sosyalizm propagandası yapabilen ve feministler fark etmese de kadınların özgürleşmesine dikkat çeken bir film...

CİN'DE, 20'NCİ YÜZYILIN BAŞLARINDAN DEVRİMİN GERÇEKLEŞTİRİLDİĞİ 1949'A KADAR YAŞANAN SERÜVENİ, İÇ savaş, Japon işgali dönemini ve sonrasını yakından izleyen İsveçli gazeteci Jan Myrdal, "Çin Raporu" adlı kitabında ilginç bir olaydan söz eder. Myrdal, 1937 yılında kızıl kuvvetlerin egemenliğindeki bir bölgede çift süren köylü kadınlara rastlar. Çevrede öküz ya da benzeri hayvan olmadığı için bu görevi kadınlar üstlenmiştir, tarlada adeta 'hayvanlar gibi' çalışmaktadırlar. Ancak Myrdal bu manzaradan, okuru ilk anda şaşırtacak bir sonuç çıkarır: Çinli kadınlar özgürleşmektedir! Binlerce yıllık feodal gelenekler gereği evlendikten sonra bir yıl odasından, üç yıl evinden dışarı çıkmaması gereken, ayakları azap verici şekilde bağlanıp sakatlanan, köle muamelesi görüp neredeyse alacağı nefes bile katı kurallara bağlı olan, hatta 'hayvan muamelesi bile' görmeyen Çin köylüsü kadınların tarlaya çıkıp yaşama karışması, üretime katılması büyük bir özgürleşme adımıdır. Kadınlar göğün yarısını omuzlamaya başlamışlardır ve bir Batılının, bu manzaraya baktıktan sonra Çinli kadınların özgürleşmesinden söz edebilmesi için Çin'i gerçekten çok iyi tanınması, yaşanan değişimi kavramış olması gerekir.

Benzer bir durum sinemada anlatılan Çin öyküleri için de geçerli hiç kuşku yok ki. Örneğin Zhang Yimou'nun 1992'de çektiği "Qiu Ju'nun Öyküsü" (Qiu Ju Da Guansi), gerek Zhang'ın filmografisindeki yeri, gerekse Çin ve dünya sinemasında bıraktığı iz açısından çok önemli bir çalışmadır. Film, son derece basit bir öyküyü alabildiğine yalın bir sinema diliyle aktarır. Diyaloglar gayet sıradandır.

Görüntülerde de süse püse başvurulmaz. Tek kelime Çince bilmeyen bir yabancı da ne olup bittiğini aşağı yukarı anlar ama film uluslararası festivallerde ödüllere boğulurken bile genellikle yanlış anlaşılmıştır!

Başta Venedik olmak üzere pek çok festivalde en iyi film, en iyi yönetmen ve en iyi kadın oyuncu ödülleri kazanan "Qiu Ju'nun Öyküsü", küçük bir iş kazası geçiren kocasının yerel yönetici tarafından aşağılanması üzerine uzun bir hak arama yolculuğuna çıkan hamile bir köylü kadının serüvenini getirir karşımıza. Genç kadın, önce köydeki parti yetkilisine başvurur. Çok şey görmüş geçirmiş olan adam, tüm iyi niyetiyle iki tarafı uzlaştırmaya çalışır. Fakat Qiu Ju, kocasının hakarete uğradığını söylemekte, özür dilenmesi gerektiğinde diretmektedir. Bu arada yönetici, aileye para teklifinde bulunur ve paraları yere saçarak Qiu Ju'yu bir kez daha aşağılar. Karnı burnundaki genç kadın, bunun üzerine ilçedeki yetkililere gider. Zhang Yimou, devamında neredeyse "Bolero"yu çağırştıran bir üslupla hep aynı temayı tekrarlayarak, Qiu Ju'yu eyalet merkezine ve oradan da başkent Beijing'deki Ulusal Halk Meclisi'ne gönderir. Tüm bu çileli yolculukların arasında da köydeki yaşamdan kesitler izler, köylülerin olay hakkındaki yorumlarını dinleriz.

"Qiu Ju'nun Öyküsü"nü çok beğenip alkışlayan Batılı eleştirmenlerin önemli bir bölümü, filmin Çin'deki bürokrasiyi eleştirdiğini iddia edip, sosyalist devlet aygıtındaki hantallığa dikkat çektiğini belirtmişti. Onlara göre Çin, çok basit bir meselenin çözümünü için bile 40 yere başvurulması gereken, insanların oradan oraya süründürüldüğü, yozlaşmış bir yönetim sistemine sahipti ve Zhang Yimou filmiyle bu

yapiya karşı yumuşak bir saldırıya geçmişti. Oysa film baştan sona Jan Myrdal'ın üzerinde önemle durduğu konunun, yani Çin kadınının özgürleşmesinin altını çizer. Yoksul bir köylünün de başkentteki meclisin kapısına dayanabileceğini, bu konuda geniş haklara sahip olduğunu ve engellenemeyeceğini gösterir. Kamera, köydeki, ilçedeki ve kentlerdeki ilişkileri yansıtırken, ülkede devrim sonrası kurulmaya çalışılan "Yeni Demokrasi"nin ayrıntılarını sergiler. Vatandaşlık haklarının sınırlarının genişliğini vurgular. Sadeliikle direngleniliğin bir arada olabileceğini ileri sürer.

Zhang Yimou'yla, 1987'de "Kızıl Darı Tarlaları" (Hong Gao Liang) filmiyle başladığı işbirliğini, 1990'da "Ju Dou"yla mükemmellik seviyesine çıkartmış olan Gong Li, yoksul ama inatçı hamile köylüyü büyük bir gerçeklik içinde canlandırır. Özellikle vücut diliyle harika bir oyunculuk gösterisi sunar. Üç yıl önce Singapur vatandaşlığına geçtiği için Çin'deki itibarını büyük oranda yitiren usta oyuncu, herhangi bir dünya yıldızının bir köylüyü canlandırmasından çok daha ötelere geçerek, gerçekten göz kamaştırıcı bir performans sergiler Qiu Ju karakterinde. Kameranın günlük gerçeği yakalama çabasına mükemmel biçimde uyum gösterir Gong ve tek kelimeyle müthiş bir estetik duruş yakalar.

"Qiu Ju'nun Öyküsü", hiç kavga dövüş sahnesine ve şiddete yer vermeden zorlu bir adalet arayışını öyküleyen tek filmidir. Ve aynı zamanda tek bir kızıl bayrak göstermeden sosyalizm propagandası yapabilen ender filmlerden biridir. Feministlerin hemen hemen hiç fark etmemesine rağmen, kadın özgürlüğünden yana en güçlü filmlerden biri olduğu da rahatlıkla söylenebilir. ■

SİNEMADAN HAYATA SIZAN 11 KÖTÜ ÖĞRETMEN

Haftanın filmlerinden "Kötü Öğretmen" orta öğretim sistemi çökmeye yüz tutmuş Amerika'dan gelen bir başka okul komedisi. Filmin kötü öğretmeni Cameron Diaz'dan yola çıkarak, beyazperdeden hayatımıza giren sinemanın kötü öğretmenlerini listeledik.

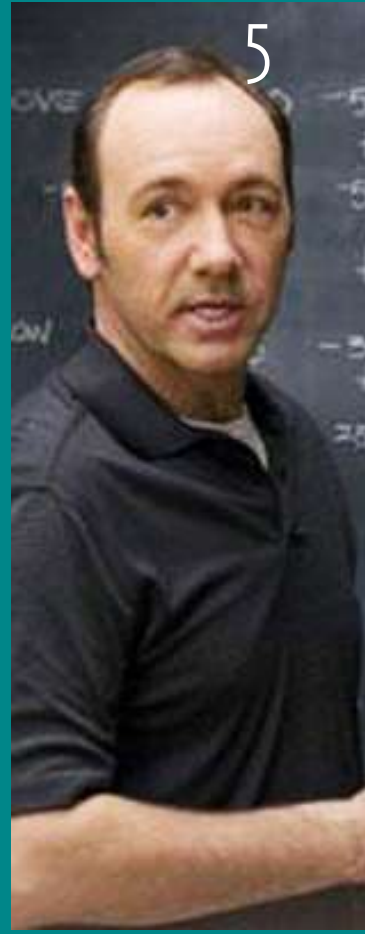

ÖĞRETMENLİK ZOR MESLEK. ÖĞRENCİLERİNİZ, ONLARI EĞİTMENE BAŞLADIĞINIZ YILLARDA SİZİ ASLA SEVMİYOR.

Ancak mezun olduktan, aradan yıllar geçtikten sonra anlıyorlar kıymetinizi. Üzerinden zaman geçince lisede ya da orta okulda 'kötü öğretmen' sanılan kişiler bile nostaljik değer kazanıyor ve "Sertti mertti ama iyi hocaydı" diye anılmaya başlanıyor. Bir de madalyonun diğer yüzü var. Bazı kötü öğretmenler, ne yaparlarsa yapsınlar lanetle anılmaktan kurtulamıyor. Mesleklerini sevmeyen ya da kumaş olarak daha en başta eğitime uygun olmayan kişiler bunlar. Pedagojiden anlamıyorlar, alanlarına hâkim değiller, bildiklerini bilmeyene anlatmayı da bilmiyorlar. Sinema tarihinden berbat hocalarından bir seçki çıkardık. İyi öğretmenleri anmayı da Öğretmenler Günü'ne sakladık.

1 PAI MEI
(KILL BILL: VOLUME 2, 2004)
Öğretmen illaki okulda olacak değil. Eğitimin yeri ve zamanı olmuyor malum. İntikam meleği Beatrix Kiddo da vaktinde sevgilisi ve işvereni Bill tarafından eğitime gönderilmiş biri. Bill'in, dövüş sanatları alanında yüksek lisans yapması için Beatrix'i yanına verdiği hoca ise tam bir baş belası. Pai Mei öğretmekten çok aşağılamayı, öğrencisiyle dalga geçmeyi, ona uşaklık yaptırmayı ve her fırsatta öğrencisine hayatı zindan etmeyi şiar edinmiş biri. Dövüş sanatlarının en gizli öğretilerini öğretiyor mu öğretiyor. Fakat öğretilere kadar dağın başına kova kova su taşıtmaktan kalas yumruklamaya, pilavı elle yedirmekten kötek atmaya kadar yapılmadık zulüm bırakmıyor. Tarantino'nun sapık eğlence anlayışının önümüze getirdiği en berbat ama komik öğretmenlerden biri o.

2 JOHN KIMBALL
(ANAOKULU POLİSİ, 1990)
Çam yarması bir aksiyon kahramanını alıp anaokuluna koyarsanız ne olur? Arnold Schwarzenegger'in ufak ufak 'kaslı aksiyon starı' rolünden sıyrılıp komedi denemeye çalıştığı 90'ların başından gelen bu film, bu sorunun yanıtını veriyor. Ortaya rezalet bir öğretmen çıkıyor elbette. Anaokulu yıllarının küçük bir çocuğun çekirdek aile dışından gelen eğitim kavramıyla ilk tanıştığı yer olduğu düşünülürse, narkotik polisi Kimball'ın anaokulunda öğretmenlik yapmasının ne derece bir facia olduğu anlaşılabilir. Bir uyuşturucu baronunu yakalamak üzere kimliğini gizleyip anaokuluna atanan Kimball çocukları polis okulu mantığıyla hizaya sokmaktan ve okul öncesi çağıdaki çocuklara anlatılmayacak her şeyi anlatmaktan geri durmuyor.

3 ED ROONEY
(FERRIS BUELLER'LA BİR GÜN, 1986)
Kötü öğretmenleri resmetmede kimse John Hughes'ün eline su dökemez. Lise çağlarındaki gençleri en iyi anlayıp anlatmayı başarmış olan müteveffa yönetmenin şaheseri "Ferris Bueller'la Bir Gün"ün kafayı Ferris'e takmış müdürü Ed Rooney, bu berbat öğretmenlerin başlıcaları arasında. Rooney'in işi eğitim falan değil. Okulu kıran öğrencilerin peşinden koşturmak ve ne pahasına olursa olsun öğrencileri disipline etmeye çalışmak. Ferris'in izinli olmasına aldırış etmeden gün boyu çocuğun peşinde dolanıp onu suç üstü basmaya çalışmasının örgün eğitimde nasıl bir yere oturduğunu kestirmek güç. Kendini okul müdürü değil de hapisane gardiyası gibi gören, tek hedefi katı giyim kuşam ve davranış yönetmeliklerini uygulamak olan şekilci müdürlerin bir numarası o.

4 KITANO-SENSEI
(ÖLÜM OYUNU, 2000)
Takeshi Kitano'nun kendi adını kullandığı bu rol, bir 'kötü öğretmen'in ulaşabileceği zirve noktasını teşkil ediyor olsa gerek. Bu sert filmde bir grup öğrencinin bir adaya kapatılmasını ve tek biri sağ kalana kadar birbirlerini öldürmesini tertipleyen kişi kendisi. Giderek, "Ben sizi döversem çok ağır döverim, o yüzden siz birbirinizi tokatlayın" diye kabahatli öğrencileri karşılıklı dizip birbirlerini tokatlattıran psikopat beden eğitimi öğretmenlerine benziyor. Garip hayallerinde öğrencisi olan bir kıza dondurma ısmarlayıp kırlarda dolandığını da hayal ettiğini düşündüğümüzde, işin içine pedofili de giriyor. Tam bir berbat öğretmen klişesi kendisi. Öğrencilerinden nefret eden ve liseyi çekilmez kılan öğretmenlerin damıtılmış hâli.

5 MICKY ROSA
(21, 2008)
Bazı öğretmenler taşıdıkları gizemler ve özel hayatlarını bir şekilde okula ve öğrencilerin hayatına sokmalarıyla nefret uyandırır. Kimisi okula sarhoş gelir, ağzı kokar. Kimisi eşiyile kavgalıdır, acısını öğrencilerinden çıkarır. Hayat pahalılığının, geçindirmeyen maaşların müsebbibi gariban öğrenciler gibi davranan da çok bulunur. Gerçek bir olaya dayanan "21" in öğretmeni Micky Rosa da böyle biri. Gerçek bir kumarbaz. Kendi kumar tutkusu için zeki öğrencilerini eğitip onları riske atarak Las Vegas kumarhanelerini söğüşlemeye çalışıyor. Hatta iyice ileri gidip başı sıkışınca öğrencisinin evine girmeye, onun parasını çalmaya kadar varlıyor işi. Aslen bir matematik dehası olmasına rağmen gözünü para hırsı bürümüş bir kötü öğretmen o.

6

7

8

6 BARBARA COVETT (SKANDAL, 2006)

Her ikisi de farklı filmlerde Kraliçe Elizabeth'i oynamış iki aktrisi karşı karşıya getiren "Skandal", Amerika'da öğrencisiyle ilişkiye giren kadın öğretmen haberlerinin pıtrak gibi yayıldığı bir döneme denk gelmişti. Filmde 15 yaşındaki öğrencisini baştan çıkaran ve onunla ilişkiye giren Sheba (Cate Blanchett) da kolaylıkla bu listede kendine yer bulabilirdi. Fakat Sheba'nın durumunu bir şantaj malzemesi olarak kullanan, emekliliğine az zaman kalmış Barbara (Judi Dench) daha çok mide bulandırıyor. Sheba'nın yediği naneleri sırf kendi lezbiyen arzularını tatmin etmek için önce sineye çekiyor. Ardından aradığı ilgiyi bulamayınca çirkefleşmeye başlıyor. Öğrencilerin girmesinin yasak olduğu öğretmenler odasının ne derece karanlık bir yer olabileceğini gösteriyor.

7 RICHARD VERNON (KAHVALTI KULÜBÜ, 1985)

Kötü öğretmenler listesine John Hughes'tan bir başka katkı daha. Disiplin delisi, işi öğretmek değil öğrencileri hizaya sokmak olan müdürlere bir başka örnek o. "Sessiz olun, kafanızı kırmayayım"dan fiziksel şiddete kadar öğrencilerini terörize etmekten zevk alıyor adeta. Hepsini eften püften kabahatler işlemiş beş öğrenciyi cumartesi günü okula gelme ve bir kompozisyon yazma cezasına tabi tutan Vernon, bu cumartesi gününü öğrencilerle sohbet edip onların sorunlarını dinleme fırsatı olarak görmeye tenezzül dahi etmiyor. Hepsini bir sınıfa kilitleyip odasında keyif çatıyor. Cezaya konan fakat bu bir gün içinde birbirlerini tanıyıp seven beş öğrencinin filmin sonunda yazdığı 'kompozisyon', Vernon'a ve onun gibi kötü öğretmenlere verilen en iyi yanıt oluyor.

8 DOLORES UMBRIDGE (HARRY POTTER VE ZÜMRÜDÜANKA YOLDAŞLIĞI, 2007)

Harry Potter aleminde kötü hocadan bol şey yok. İlk akla gelen ve bu listede yer alması gereken Severus Snape'ti şüphesiz. Fakat son romanda, ve romandan uyarlanan son filmde gerçek yüzünü gösterip herkesi ters köşeye yatan, bir anda kahramana dönüşen Snape kötü öğretmenliğine rağmen listeyi pas geçti. Geriye kala kala Margaret Thatcher çakması demir leydi tavırlarıyla pembe elbiseli frijit müdire Umbridge kalıyor. Kelimenin gerçek anlamıyla bir 'cadı' o. Ceza olarak öğrencilerinin etine "Bir daha yapmayacağım" yazısını büyüyle kazımasından tutun, pasif agresif tavırlarına kadar tam bir sinir testi. Öğrencisinin kısa eteğini ceza olsun diye kesen muhafazakar hocalardan farkı yok.

9 GERALD STRICKLAND (GELECEĞE DÖNÜŞ, 1985)

80'li yılların olmazsa olmazı tabii ki liselerde faaliyet gösteren ve partilemek isteyen gençleri kulaklarından çekip okula götürmeye çalışan kötü öğretmenlerdi. Bunların arasında ikonik yer edinenlerden biri de Gerald Strickland. Saçsız kafasıyla bu kült başyapıtın unutulmaz karakterlerinden biri olan Bay Strickland, McFly ailesinin eğitim tarihinde de önemli bir yere sahip. Marty McFly'a her fırsatta burun mesafesinde yanaşıp "Serserinin tekisin McFly" diye bağırması ve izin kağıdını yırtıp atmasının yanında "Babanı da sevmezdim" tavrıyla delikanlının canını iyice sıkıyor. Kazayla 1955'e giden Marty McFly, o zaman da saçsız hâlde okulu otoriter rejimiyle yönetmeye çalışan Strickland'dan geçer not alamıyor. Müdür aynı zamanda McFly'ın müzik kariyerine de taş koymaya çalışıyor.

10 BAYAN TINGLE (ÖĞRETMEN, 1999)

"Çiğlık" ile bir anda 'Hollywood'un aradığı taze kan' olarak lanse edilen ve 90'larda hatırı sayılır bir iz bırakan senarist Kevin Williamson'ın ilk ve tek filmi zamanında yerden yere vurulmuştu. İska geçmiş olmasına rağmen cadı öğretmen Bayan Tingle karakteriyle Helen Mirren hatırdı kalmayı başarmıştı. Sırf öğrencisi sınıf birincisi olamasın ve Harvard Üniversitesi'nden burs kazanmasın diye notunu kıran kışkırtıcı kadın, öğrencisinin de kendisi gibi dış dünyaya açılmadan kasabasında yaşamasını isteyen biriydi. Gıptanın da bu kadarı dedirten Bayan Tingle, eli kolu bağılyken bile öğrencilerine hakaret eden, fırsatını bulduğu anda okla bir başka öğrencisini vurmakta beis görmeyen bir 'gerçek kötü'ydü.

11 "FAKÜLTE" HOCALARI (FAKÜLTE, 1998)

Bir başka Kevin Williamson senaryosuyla haftanın listesini sonlandırıyoruz. Kötü öğretmen bu sefer bir tane değil. Bütün bir öğretmenler odası. Kötü öğretmen temasının coştugu film bu. Zira fantezinin uç noktası yaşanıyor ve bütün bir okulun öğretmenleri, uzaydan gelen bir parazit tarafından ele geçiriliyor. Öğretmenler, kulaktan giren bu paraziti yamak için bütün öğrencileri okulun revirine 'kulak kontrolüne' göndermeye, öğrencilere sadistçe davranmaya ve okulu cehenneme çevirmeye başlıyorlar. Beden eğitimi hocasından edebiyat öğretmenine tüm okul uzaylıya dönüşünce geriye üç beş öğrenci kalıyor hâliyle. Gerçek okul kabusu bu olsa gerek: Öğretmenlerin cenderesi yeterince sıkışmışken okulda güvenecek hiçbir dostun kalmadığını öğrenmek...

BENİ ASLA BIRAKMA

ORJİNAL ADI Never Let Me Go

YÖNETMEN Mark Romanek

OYUNCULAR Carey Mulligan, Keira Knightley, Andrew Garfield, Charlotte Rampling

YAPIM/SÜRE 2010 İngiltere-ABD, 99 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Tiglon (20th Century Fox)

Sonu başından belli olan uzun bir yolculuğa çıkan karakterlerin 'acı' veren öyküsü.

UYARLANDIĞI ENFES ROMANIN YAZARI KAZUO ISHIGURO'NUN YAPIMCI OLARAK da işin içine girdiği "Beni Asla Bırakma", videoklip dünyasından gelen yönetmen

Mark Romanek'in elinde etkili bir edebiyat uyarlamasına dönüşüyor, kimi sadeleştirmeler yapsa da. Bu filmi, Ishiguro'nun yarattığı dünyaya olabildiğince yakın diye tanımlamak mümkün. 'Bastırılan' karakterlerin kadersizliklerine ortak olmayı başarıyoruz izlerken, 'büyüme'nin arka planında yatanları da net biçimde görebiliyoruz. Üç karakterin romandan yansıyan paradoksal serüvenlerini layıkıyla görselleştiriyor yönetmen Romanek, gereksiz 'sömürü' malzemesi sokmuyor araya. Kitabın 'insanlık'la olan derdini verirken klişelere bel bağlamıyor, 'edebi' olanın izlediği çizgiden uzaklaşmayarak keskinleştiriyor anlatımını. Uzun yıllara yayılan hikayenin 'riskli' doğasını dengeli bir çerçevede tutmayı başarıyor, karakterlerin kişilik özelliklerinde 'sekmeler' yaşanmasına izin vermiyor. Bu noktada, filmin üç başrol oyuncusunun da önemli işlevler

üstlendiklerini söylememiz gerek. Carey Mulligan, Keira Knightley ve Andrew Garfield'dan oluşan bu üçlü (karakterlerin çocukluk dönemlerini canlandıran Isobel Meikle-Small, Ella Purnell ve Charlie Rowe'u da unutmadan), hikayenin taşıyıcı unsurları arasındaki yerlerini alıyorlar. Oyunculardan beklediği (belki de üzerinde) verimi alan yönetmen de 'sorumluluk' gerektiren projesini hayata geçirirken daha 'cesur' olabiliyor, Ishiguro'nun metniyle başa baş gürleşiyor.

"Beni Asla Bırakma", romandaki gibi uzun bir yolculuğa çıkarıyor kahramanlarını, sonu başından belli olan. Onların çaresizliklerini yüz hatlarına yapııştırıyor, oradan yansıyanları da bizlere 'tokat' olarak yönlendiriyor. 'Acı'nın bir an bile geri adım atmadığı bu yolculuk, her daim 'umut' barındırıyor ama bunun boşa kürek çekmek olduğunu hissettirmeden de geçmiyor. [21](#)

Film, uyarlandığı romanla mücadele etmektense, onunla aynı kulvarda ele ele koşmayı tercih ediyor.

Romana ve filme adını veren 'kaset' hakkında kitabın finalinde yapılan yorumların filmde olmaması bir eksiklik.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

KAMA SUTRA: BİR AŞK HİKAYESİ

ORJİNAL ADI Kama Sutra: A Tale of Love

YÖNETMEN Mira Nair

OYUNCULAR Ramon Tikaram,

Naveen Andrews, Indira Varma,

YAPIM/SÜRE 1996 İngiltere – Hindistan –

ABD – Almanya – Japonya, 106 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.66:1, 2.0 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Tepe)

Kadın duyarlığının damga vurduğu, dozu iyi ayarlanmış erotizmle akıp giden, tabulara kılıç çeken bir film.

AŞK KAVGASI ÇEŞİTLERİNE DAİR... KADINLARIN, ERKEĞİN ROLÜNÜ
üstlenmesi ve erkeğin yapacaklarına dair... Yönetici konumundaki kişilerin başka insanların eşlerine yönelik aşklarına dair... Süslere, başkalarının kalbini kazanmaya ve kuvvetlendirici ilaçlara dair... Kralın haremdeki kadınlara ve birden fazla eşe sahip bir kocanın tavırlarına dair...

Bunlar, kaçınıcı yüzyılda yazıldığı tam olarak bilinmemekle birlikte 4. yüzyıldan öncesine ait olduğu sanılan, ideal erkeğe ve partnerine hitaben yazılmış 'Hint aşk sanatı' kitabı Kama Sutra'nın bazı bölüm başlıkları. Hindistan sinemasının günümüzdeki en ünlü temsilcilerinden Mira Nair'in filmi de cinselliğin toplumsal katmanlarla ilişkisini, kadın ve erkek dünyalarında yarattığı çelişkiyi gözler önüne seren, binlerce yıllık cinsel kültürle hesaplaşmaya giren bir film. "Selam Bombay" (1988), "Mississippi Masala" (1991), "Perez Ailesi" (1995), "Muson Düğünü" (2001) gibi çalışmalarıyla uluslararası şöhrete ulaşan Nair,

seyirciyi 16. yüzyıl Hindistanı'na götürüyor. Biri alt sınıftan bir hizmetçi, diğeri ise prenses olan, birlikte büyüyen Maya ve Tara adlı iki kızın yaşamlarına odaklanan filmde ipekli giyiy mücevherleri takan Tara, Kama Sutra'nın kurallarını öğrenirken, Maya saray yaşamının dışına itilir ve Tara'nın 'artıklarıyla' yetinmek zorunda kalır. İkisi arasında yıllara dayanan kıskançlık ve kin, Tara'nın Kral Raj Singh'le evleneceği gece dizginlerinden boşanır.

Nair'den kaynaklanan kadın duyarlığının baştan sona damga vurduğu, dozu iyi ayarlanmış erotizmin egemenliğinde akıp giden, tabulara kılıç çeken bir kadın filmi "Kama Sutra". Bahçeleri, gölleri, nehirleri ve dağlarıyla uçsuz bucaksız Hindistan coğrafyasını olduğu kadar 'yatakları' ve kadını ezen bir 'çiçek açışı' da anlatıyor ama yalnızca cinsellikten dem vurulduğu sanılmasın. [2]

Oyunculuklar çok başarılı. Ayrıca finaldeki 'cellat-fil'e özel dikkat.

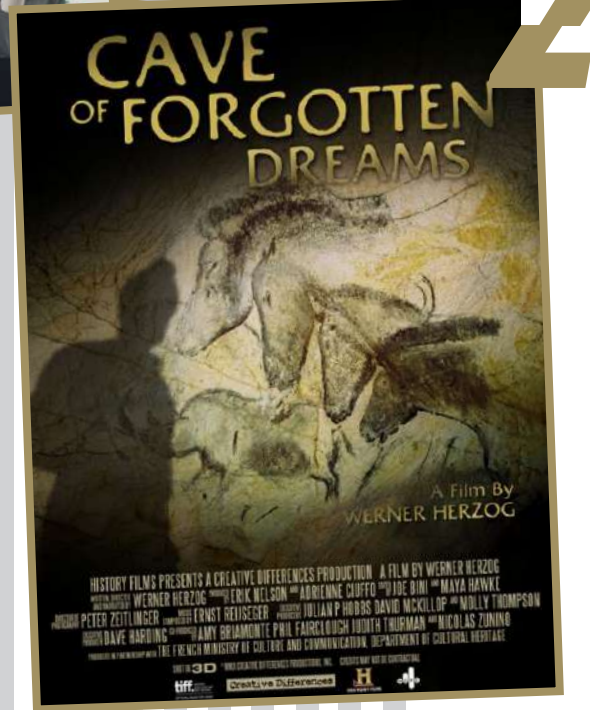
Fantezi ve "pozisyon" zenginliği peşinde koşan sinemaseverlere göre olmadığını baştan söyleyelim.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

www.sinemamuzik.com

1 - filmekimi 10 yaşında

İKSV'nin 'yavru' festivali filmekimi, bu yıl 10. kez düzenleniyor. 8-15 Ekim tarihleri arasında 40'a yakın filmin izlenebileceği şenliğin yeniliğiyle İstanbul dışına çıkacak olması. İzmir, Bursa, Konya, Trabzon ve Diyarbakır'daki sinemaseverler de filmekimi keyfini yaşayacaklar bu yıl.

2- Altın Koza'da ödüllü belgeseller

18. Altın Koza Film Festivali'nde 'Gerçeğin Çölü' başlığı altında son dönemlerin önemli belgeselleri gösterilecek. Werner Herzog, Mika Kaurismäki ve Yüksel Aksu gibi yönetmenlerin taze belgesellerinin de içlerinde yer aldığı çarpıcı yapımlar var bu seçkide.

3- streetart filmler

Pera Film, yeni sezona 'streetart istanbul' ve İAF iş birliğiyle sunduğu 'streetart filmler' başlıklı programla başlıyor. 16 Eylül-2 Ekim tarihleri arasında izlenebilecek program, sokaktan çıkan ve sokağa dair olan farklı bir sanatın, yeniliklerini ve yaratıcılığını keşfe çıkıyor.

4- Altın Portakal'da yarışma filmleri

48. Altın Portakal Film Festivali'ne başvuran 45 filmten 13'ü bu yılki yarışmada kapışacak. 9'unun ilk film olduğu bu toplam içinde tek kadın yönetmen filmi mevcut. Festivalin bu yılki temasının 'kadın' olduğu düşünüldüğünde 'yaman' bir çelişki gibi görünüyor bu durum.

5- Margaret

Senarist Kenneth Lonergan'ın ikinci yönetmenlik çalışması "Margaret", Matt Damon ve Anna Paquin'li kadrosuyla 30 Eylül'de gösterime giriyor, en azından Kuzey Amerika sinemalarında. Bize de uğrar diye düşünüyoruz!

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“ Şüphe'nin (Suspicion) sonundan pek hoşlanmam.
Aklımda başka bir final vardı. ”

Alfred Hitchcock